

Věc: posudek oponenta bakalářské práce Emílie Jarošové s názvem *Vnímání virtuálních prostřední chatov u současných pubescentov*

Autor posudku: Jakub Češka

Práce vzbuzuje v mnohém ohledu rozpaky. V úvodu není vyložena metoda zkoumání, vlastní téma (zkoumání chatu z pozic pubescentů) není artikulováno také zrovna zřetelně. Autorka se v úvodu nevyhne prvkům žurnalismu. Úvod je tedy metaforicky nezřetelný, téma není zřejmé, snad jím nemá být lepší pochopení mladé generace (s.6). Práce je napsána ve slovenském jazyce, pokud budu odkazovat, dovolím si vlastní překlad. Pokud jde o formální stránku, práce obsahuje překlepy. V úvodu autorka píše, že by bylo jednoduché sedět a nadávat na to, jako to bylo v našem mladém věku jiné (což působí vzhledem k mládí autorky poněkud komicky). Avšak jaký styl konotuje taková formulace? Podle mého soudu hlavním problémem práce je to, že postrádá nějakou sevřenou dikci, která mohla být nastolena jistým teoretickým rámcem.

Je třeba přiznat, že se autorka v druhé části (praktické) pokouší nějak vymezit metodu kvalitativního zkoumání formou polostrukturovaného rozhovoru. Otázkou však je, proč to činí v části praktické, dále pak to, proč se k vlastní metodě zkoumání dostává až na s. 36, přičemž je obvyklé, že metoda bývá indikována již v úvodu.

První oddíl teoretické části má převážně kompilativní charakter. Kromě toho autorka zabírá značně široké tematické pole: od vývojové psychologie, přes výklad internetu, jeho vzniku, definici kyberprostoru až k definici chatu a dokonce k popisu konkrétního chatovacího prostředí (pokec.sk). Tento široký rozptyl jako i kompilativní charakter zpracovávaných podkapitol vyvolává otázku, proč tam jednotlivé kapitoly vlastně jsou?

Podle mého soudu, postrádá-li práce sevřenou dikci, postrádá také jasně profilované ústřední teze. Nakolik pak forma chatu nachází svůj ozvuk ve vlastních komentářích autorky?

Nezřetelnost výkladu lze vidět na autorčině výkladu emotikonů, o kterých se domnívá, že suplují neverbální komunikaci. Avšak emotikony jsou v prostředí chatu ikonické znaky, které signalizují, jak příslušnou větu číst. Bylo by je možné nahradit psaným komentářem. Domnívat se, že emoci vyjadřují, je poměrně nedůsledné, neboť ony ji přísně vzato performují (vytvářejí). Lze je brát jako postranní komentář k napsanému, jako významové ukotvení napsaného. Krom toho jsou dány vědomým tahem chatujícího, a proto srovnávat je s neverbální komunikací, která bývá nevědomá, či neuvědomělá, je podle mého soudu zavádějící.

V praktické části pracuje s polostrukturovanými rozhovory osmi respondentů. Proč však nejsou v příslušné kapitole B.3. Analýze otázek respondenti od sebe odlišeni (všichni jsou označeny písmenem R)? Přičemž v kapitole následující autorka modeluje jejich identitu v odlišnostech. Autorka pracovala s přepsanými rozhovory: aby bylo možné její závěry verifikovat, bylo by zapotřebí takto přepsané rozhovory uvést v příloze. Takto jsme do jisté míry postaveni před hotovou věc, odsouzeni k důvěře. Nakolik však také důvěřovat tomu, co respondenti říkají? Nakolik takové odpovědi odpovídají sebestylizaci atp.? Takové otázky si autorka zřejmě neklade. Její závěry jsou do značné míry nezřetelné.

V samotném závěru práce by stálo za to zrekapitulovat verifikované teze vzhledem ke vstupní hypotéze. To však autorka nedělá, pouze zmiňuje, že se pokusila rozebrat několik témat, o kterých se domnívá, že by mohly pomoci nahlédnout do problematiky vnímání virtuálního světa chatu pubescenty.

Jelikož se autorka pokusila nastínit a provést kvalitativní metodu polostrukturovaných rozhovorů, hodnotím práci dobře 20 body.

Jakub Češka

